CONTRIBUȚIE ACTIVĂ LA EDIFICAREA UNEI LUMI A PĂCII ȘI COOPERĂRII

Cu un viu și firesc interes, cu sentimente de profundă satisfacție și legitimă mîndrie a urmărit opinia publică din țara noastră vizita pe care președintele Consiliului de Stat al României, tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, a efectuat-o, în cursul săptămînii trecute, în Belgia și Luxemburg.

Marcînd un moment de cea mai mare însemnătate în evoluția relațiilor de colaborare prietenească dintre România și cele două țări amintite — relații tradiționale, întemeiate pe afinități culturale și istorice, care în ultimii ani au urmat un curs ascendent — vizita președintelui Nicolae Ceaușescu se înscrie — prin întreaga ei desfășurare, prin rezultatele multiple cu care s-a soldat — ca un eveniment deosebit de remarcabil, cu bogate semnificații în viața politică internațională.

Primirea plină de căldură făcută înaltului oaspete român, emoționantele manifestări de stimă și simpatie cu care a fost pretutindeni întîmpinat — în orașele, întreprinderile și instituțiile vizitate — atît de către oficialități, cît și de populație, au oferit o pregnantă ilustrare a prestigiului de care se bucură România socialistă, politica externă de pace și colaborare a statului nostru, o elocventă expresie a prețuirii eforturilor constructive depuse de poporul român pentru dezvoltarea unei economii moderne, înfloritoare. Totodată, aceste manifestări au reliefat înalta considerație nutrită pentru conducătorul iubit al poporului nostru, pe care primarul orașului Luxemburg îl saluta ca pe „unul dintre creatorii României noi, pionierul și promotorul unei revoluții care a știut să folosească tot ce a lăsat moștenire un trecut zbuciumat pentru a construi, respectînd marile tradiții și imprimînd geniul său propriu, România de azi".

Vizita președintelui Nicolae Ceaușescu în Belgia și Luxemburg — a cărei importanță depășește cadrul unor

AGENDA POLITICĂ A SĂPTĂMÎNII

relații bilaterale, constituind o demonstrație vie a faptului că în lumea de astăzi există posibilități reale pentru ca țările cu orînduiri sociale diferite să poată colabora eficient, aducîndu-și contribuția atît la progresul lor economico-social, științific și cultural, cît și la făurirea unui climat de pace, în care fiecare națiune, indiferent de mărimea ei, să se poată dezvolta potrivit voinței sale suverane — a pus încă o dată în evidență utilitatea și rodnicia contactelor nemijlocite a dialogului direct dintre personalitățile politice investite cu cele mai mari răspunderi în stat.

Prilej de trecere în revistă a progreselor realizate pînă acum pe planul relațiilor bilaterale, schimburile de vederi dintre președintele Nicolae Ceaușescu și oficialitățile belgiene și luxemburgheze au evidențiat existența unor largi posibilități de dezvoltare în continuare a acestor relații, afirmînd dorința reciprocă de a se acționa în acest sens. Așa cum se consemnează în comunicatele comune publicate după vizitele în Belgia și Luxemburg, părțile au convenit să acționeze pe toate căile în vederea dezvoltării colaborării economice reciproc avantajoase, acordînd o atenție deosebită extinderii schimburilor comerciale, cooperării industriale, tehnice și științifice, precum și amplificării schimbului de valori materiale și spirituale.

Punînd bazele unei dezvoltări și mai pronunțate a legăturilor de prietenie și de colaborare dintre România, pe de o parte, Belgia și Luxemburg pe de altă parte, vizita conducătorului statului român reprezintă un eveniment cu largi implicații pozitive asupra climatului general pe continentul nostru și în lumea întreagă. Sînt, deci, firești satisfacția și aprobarea deplină cu care opinia publică din țara noastră a salutat rezultatele vizitei președintelui Nicolae Ceaușescu în Belgia și Luxemburg, contribuție activă la edificarea unei lumi a păcii și cooperării.

ÎN FAȚA ECHIPEI NOASTRE REPREZENTATIVE

DRUMUL CĂUTĂRILOR ȘI AL PROPRIEI REGĂSIRI SE DESCHIDE, ÎN CONTINUARE, LARG ȘI INTEROGATIV

Duminică seara, „tricolorii" noștri au apărut, pentru ultima oară în acest an, în fața publicului bucureștean. Și — coincidență — au cîștigat cu 2—0, același scor cu care își deschiseseră **suita partidelor 1972** pe un teren indigen, în amicalul din aprilie cu Franța.

Din păcate însă, trebuie să înregistrăm (desigur, fără prea multă satisfacție) faptul că **victoriile de start și de închidere sînt și singurele victorii obținute de reprezentativa țării noastre în acest an,** între ele situîndu-se o lungă suită de meciuri nule și o înfrîngere, cea de la Belgrad.

Iată deci, conturul unei prime schițe de **bilanț al unui an, evident, mai puțin fructuos decît cei precedenți,** bilanț pe care fotbaliștii noștri îl pot ameliora în cele două amicale pe care le mai au de jucat, cu Turcia și Israel, ambele în deplasare, pînă la închiderea anului. Dorim, desigur, victoria reprezentativei noastre în aceste viitoare apariții ale sale, dar — trebuie s-o spunem de pe acum — fiind vorba de întîlniri amicale, chiar eventualele succese **nu vor avea darul de a înlătura nota de insatisfacție care însoțește, mai ales în sezonul de toamnă, evoluția „unsprezecelui" nostru reprezentativ.**

Pe această linie s-a situat și meciul de duminică seara, cu Albania.

Este de la sine înțeles că **victoria obținută** în fața unui adversar care s-a dovedit chiar mai puternic decît ne așteptam, **are importanța și ponderea sa în „economia generală" a calificării, menținîndu-ne în cursa** pentru „Weltmeisterschaft" Deși obținută **cu mai multă dificultate decît se sconta,** deși realizată **la un scor doar parțial satisfăcător,** victoria de duminică rămîne o victorie, înseamnă două puncte în clasament și — cine știe?! — în anul viitor, cînd Jocurile vor continua, s-ar putea să fim în situația de a aprecia acest 2—0 pentru noi, mai mult decît îl apreciem acum. Și cînd spunem acest lucru, ne gîndim la o declarație pe care Georg Buschner, antrenorul echipei R.D.G. **ne-a făcut-o după meci** și care se arăta destul de îngrijorat de cele două partide pe care echipa sa le va susține cu formația lui Muslim Alla.

Dincolo însă de satisfacția victoriei (fără îndoială, meritată față de aspectul general al jocului și de numărul ocaziilor de gol), victorie care situează echipa României pe locul întîi în grupă, într-un clasament insuficient de concludent — totuși — din cauza numărului inegal de jocuri susținute și din cauza inegalității gradului de dificultate al partidelor, **meciul acesta cu Albania trebuie judecat de către noi și dintr-un punct de vedere mai larg, acela al stadiului atins de echipă.**

Or, sub acest aspect, satisfacția noastră este mai redusă.

Există o serie de elemente obiective de care trebuie ținut seama în formularea unor aprecieri asupra jocului, ca de exemplu: ● **starea terenului,** care a dezavantajat echipa cu un plus de dotare tehnică, echipa română, avantajînd în schimb un adversar ce miza în principal pe puterea de luptă și pe ambiție; ● **încercarea unei formule de fundași centrali,** cu totul inedită, cu un debutant (Antonescu) și un jucător foarte tînăr (Dobrău) aflat și el la primul meci după debutul în A, produs doar cu cîteva săptămîni înainte: ● **reactualizarea, direct în meci, fără cel puțin un antrenament comun, a unui cuplu de atacanți centrali** (Dobrin — Dumitrache) care a fost departe de a manifesta coeziunea de altădată; ● **absența unor „piese grele" ale ansamblului** (ne vom mărgini să-i numim doar pe Dinu și Dumitru).

Cu toate acestea, **alerta în legătură cu situația echipei noastre reprezentative trebuie să continue.**

Să ne explicăm!

Atacul n-a dat satisfacție și poate este cazul să ne întrebăm dacă tandemul Dobrin—Dumitrache este cel mai nimerit, este soluția optimă. Ba această oară, la forma de duminică a celor doi, s-a văzut că nu! Dembrovschi a avut, în națională, un sezon de evoluții pline de inegalități. (Apropo de el, ni s-a părut de neînțeles înlocuirea cu Iordănescu, produsă — după o primă jumătate de oră, într-adevăr, slabă a băcăuanului — tocmai în momentul în care jocul său se îmbunătățise, cu atît mai mult cu cît criza de adaptare la joc a lui Iordănescu s-a prelungit pînă la minutul 90).

Jocul la mijlocul terenului a fost lipsit de claritate și de decizie, poate și din cauza unei zile sub nivelul obișnuit a celor doi mijlocași, dar, poate, și dintr-o anumită oboseală tactică a acestora, traductibilă printr-o anumită manieră șablon de joc.

În sfîrșit, în repriza secundă, cînd albanezii au ieșit mai curajos la atac (dovedind o remarcabilă mobilitate tactică și resurse de adaptare la condițiile de desfășurare a unei partide), **nici jocul fundașilor noștri n-a fost de natură a ne alunga grijile;** mai ales că Sătmăreanu, pe cît de util în ofensivă, a fost tot pe atît de vulnerabil în intervențiile specifice.

N-au fost însă, în acest meci, numai observații negative legate de componența sau randamentul unuia sau altuia dintre compartimente ci și unele **cu caracter mai general, privind comportarea de ansamblu a echipei,** care a prestat un **joc confuz** și care — în a doua repriză — a trecut prin momente realmente grele, fiind dominată, adesea, cu autoritate și ajungînd în situația de a se apăra din greu, minute în șir.

În afara acestui aspect — de concepție, să-i zicem — reapare pe primul plan al discuțiilor (și, sperăm, și al preocupărilor tehnicienilor noștri) **chestiunea pregătirii fizice, temă mereu abordată teoretic dar în a cărei rezolvare practică continuă să se bată pasul pe loc** sau să se facă progrese neconcludente. Meciul cu Albania a fost din nou ilustrativ în privința carențelor pe care fotbalul nostru le acuză la acest capitol. Vioiciunea albanezilor în repriza secundă a făcut un neplăcut contrast cu încetineala și gîfîiala unora din jucătorii noștri, ajunși prematur la acea **limită de rezistență fizică și nervoasă care impietează și asupra execuțiilor tehnice și asupra realizărilor tactice.**

Iată cîteva teme de reflecție după meciul cu Albania, un meci care (deși sub raportul strict al clasamentului grupei preliminare a C.M nu ne-a dat motive de alarmă, dimpotrivă s-a încheiat cu bine) lasă însă **destule pagini de completat în dosarul unei echipe reprezentative,** aflate încă în efortul de a se regăsi.

Radu URZICEANU

Tradiționalul schimb de fanioane între LUCESCU și PANO

CARNETUL SCRIITORULUI — EUGEN BARBU

AR FI TIMPUL...

Meciul de duminică seara a demonstrat, dacă mai era nevoie, că o perioadă oarecum rodnică a luat sfîrșit la echipa națională și că ne trebuie jucători noi și mai ales un nou antrenor. Este dureros, dar adevărat. Victoria cu 2—0 asupra **Albaniei** nu a spus absolut nimic publicului și specialiștilor. Cu puțin noroc oaspeții s-ar fi putut întoarce acasă cu un rezultat de egalitate, asta neînsemnînd însă că echipa noastră nu a fost mai bună. Tehnic vorbind, **eram cu două clase peste roș-negri, dar nu e suficient să faci ce vrei cu mingea fără să arăți o concepție tactică adecvată în funcție de adversar. Or, tricolorii noștri joacă de ani de zile aceeași variantă a temporizării, cu mici sughițuri ofensive neconcludente.** Pentru mine era limpede că prezența lui Dembrovschi pe aripa dreaptă nu va aduce spiritul de luptă visat de atîta lume. El este un jucător bun de club și un bun jucător de mijloc. **E lent, nu are energia aceea penetrantă și viteza unei extreme. Ce-l face atunci pe Angelo Niculescu să recurgă la el de mai multe ori decît e nevoie? Lipsa de încredere** într-o extremă de meserie. El, Angelo, nu-l vrea pe Marcu, el nu-l vrea pe Florian Dumitrescu și poate nu vrea pe mulți pentru că e conservator și nu mai iese din teroarea de a nu primi goluri. Era de înțeles că și duminică, de frică, antrenorul național al nostre se gîndea că Dembrovschi îl poate ajuta pe Sătmăreanu!

Cu o asemenea concepție falimentară nu putem ajunge departe. Eu știu cîte dificultăți există la selecție, dar o clarviziune, o pregătire din timp a rezervelor e obligatoriu de intrat în vederile unui antrenor cu atîta răspundere. S-a invocat lipsa lui Dumitru și a lui Dinu și cu adevărat, lipsa lor s-a simțit, dar eroarea la acest meci a fost alcătuirea înaintării. Numele lui Dumitrache nu putea să joace singur deși Dumitrache a jucat binișor duminică seara. Am scris înainte de acest meci că singura soluție era ca înaintașii centrali să fie cei ai echipei **Steaua**: Năstase — Iordănescu pentru că era cuplul cel mai în formă! Ce a făcut Angelo? A alcătuit o înaintare formată din patru înaintași, de la patru cluburi! Să nu mi se spună că în cele 10 zile de pregătire cu echipe **minore** cuplurile se sudează. Există o lege nescrisă în fotbalul modern că jucătorii din centrul liniei de atac ca și cei din apărare trebuie să joace mult împreună, dacă se poate. Evident în unele cazuri clasa va suplini faptul că cei doi apărători centrali, să zicem, nu sînt din același club. O să mi se spună: Și cu Dobrin ce trebuia să facem? Unde mai pui că a dat și un gol! Este adevărat, cum tot atît de adevărat era că el putea fi folosit acolo unde a și acționat mai mult duminică: la mijlocul terenului de unde a lansat pe cine a vrut. Asta cu atît mai mult cu cît duminică jucam pe teren propriu și deci nu strica să avem cinci înaintași în loc de patru.

Nu vreau, Doamne fereste, să fac pe sfătuitorul, dar parcă puțină înțelepciune se cuvenea. Părerea noastră sinceră este că duminică cuplul Năstase — Iordănescu ar fi realizat mai mult. Cu Lucescu pe dreapta unde joacă mai bine, și cu Marcu, să spunem, pe stînga, înaintarea noastră ar fi fost mult mai combativă. Cred mai departe cu toate acestea că la Dumitrache nu se poate renunța, dar deocamdată el nu mai are forța de altă dată, cu toate fazele realizate parțial în meciul cu albanezii. Viitorul și el însuși ne vor spune dacă tricoul, meritat și duminică, repet, poate să fie reținut de el și nu de altul.

Aș vrea să mai adaug că mi-a plăcut în mod deosebit Antonescu. Spre surprinderea mea, într-un ziar de dimineață am citit că cei doi fundași centrali nu au plăcut unui cronicar. O mai mare nedreptate nu se putea face constănțeanului. Nici mie nu-mi place Dobrău, dar Antonescu a fost necruțător, a jucat excelent, cu o decizie pe care numai la Dinu am văzut-o totdeauna. E păcat să se treacă peste meritele lui...

Vin meciuri grele, mă gîndesc numai la cel cu R.D.G., echipă masivă, atletică, de mare potențial. Cu un antrenor timorat nu vom scoate rezultatele la care **nulul** cu **Finlanda** ne obligă.

Dragă Angelo, e vremea să...

P.S. Meciul de la Pitești putea să se termine mai bine. **Realul** nu mai este nimic, e numai o echipă oarecare cu un virtuos ostenit pe dreapta. Cu puțină voință, la Madrid se poate obține calificarea. Cît despre arbitrajul englezesc al acelei mătuși care tot dădea sfaturi și arăta cartonașe galbene, mai bine lipsă!